

Veronika Matysová

Modlitba nevěřící

Obsah

Modlitba nevěřící
Dospělá
Jako bájný pták Fénix
Řekni, víš, jaké to je, když...
Logika
Tak dlouho
Svět je –
Zrada a co z ní vzniklo
Tajemný dům
Tramvaj
Tři tečky
Nesmysl
Psáno pro tebe
Beztvará socha samoty
Zlatý déšť
Roztříštěné zbytky osamělé lásky
Křišťálová koule
Láska se zlomenými křídly
Láska bolí
Píšu ticho
Ale já už ne
Slepá veverka v bludišti
Změna
Delfíni
Deprese
Fialový samet
Sbohem, minulosti
Konec
No vážně
Jedna noc a den

Zbabělost a hroší kůže
Nejsem
Růže, která nakonec stejně uvadla
Neptej se
Co chceš – co chci – Kapka rosy
Zmatek
Odcizení
Všechno a pak najednou nic
Horečka z nebytí
Společné noci

Modlitba nevěřící

Nevěřím v Tebe, Bože,
nevěřím
ať jsi, jaký jsi, jsi-li vůbec
nevěřím v Tebe
kdybys byl, nenechal bys
nás plakat
a trápit se a trpět
Jestli jsi, pak jsi neskutečně
krutý
zvráceně krutý
Bůh – Sadista
Se zlou rozkoší nás
pozoruješ
jak umíráme touhou
umučení spalující žárlivostí
jak ve svých představách
padáme před milovanou
osobou na kolena
a v slzách se vyznáváme ze
své lásky
zmítání emocemi
Nevěřím v Tebe, Bože,
nevěřím
a přesto k Tobě často
promlouvám
a ptám se
řekni, pohrdáš námi
pro naši slabost
pro naši nedokonalou

neschopnost milovat
bezbolestně
Ach, Bože, proč se na Tebe
všichni obracíme?
Řekni mi, Bože, existuješ?
Řídíš naše životy
záměrně tak krutě?
Nebo si to děláme sami?
Ne, nevěřím v Tebe,
NEVĚŘÍM, SLYŠÍŠ?
Kdo vlastní ví,
proč tady klečím
na kolenou
se sepjatými dlaněmi
a prsty vpletenými do sebe
a se sklopenýma očima
plnýma slz
Tě prosím
Bože, dej, ať tentokrát
prosím Tě,
prosím Tě, Bože,
tentokrát...
prosím...

Dospělá

Taky jste jako malí přemýšleli,
jak člověk pozná,
že už je dospělý?
Stane se tak skutečně
v 18 letech?
Nebo až udělá maturitu?
Anebo až přijde poprvé do
jiného stavu
(nebo do něj přivede svou
dívku?)
Rodiče vám na takový
dotaz
odpovídali pokrčením
ramen:
„Tak, prostě to najednou
přišlo.“
Ale vám to nestačilo,
chtěli jste znát konkrétní
datum
nebo aspoň událost
V 19 letech jste došli
k názoru,
že právě vy dospělým
nikdy nebudete
a nechali jste to plavat
A pak jste se jednou ráno
probudili
bylo vám dvacet, nebo
třeba třicet

a uvědomili jste si
„tak teď jsem tedy
dospělý/á“
A jak že jste to poznali?
Došlo vám, že jste se
vzdali svých snů
a nadějí
a touhy
někam dojít, něco dokázat
smířili jste se s osudem
dospělého bez fantazie
a síly měnit svět
Poprvé jste si řekli:
„Tohle nemá cenu“
A složili ruce do klína
Dospělí jsou padlí Andělé
Tohle je opravdu konec
můj milý příteli
tohle je skutečný konec
můj jediný příteli
konec
našich nekonečných plánů
konec Hrbolaté Cesty za
Snem
a Východem Slunce
Venku byl sníh
a vy jste v šeru svého
pokoje
tíše plakali do polštáře
Jenže tak by to přece být
nemělo...

Smetiště snů

Odkud pramení lidská
touha vítězit?
Možná ani ne vítězit, ale
nebýt poraženým
je to věčný boj s osudem,
který, zdá se,
člověk musí vždycky
prohrát
Otázka je, co je *prohra*
Stále máme na výběr:
všeho nechat a rezignovat
nebo se pokoušet dál, ale
co když marně
Stačí pochopit pravdu,
jenže pochopit znamená
rezignovat
smířit se s konzumním
způsobem života
přiznat: ano, vzdal jsem
své sny,
koupil jsem si televizi –
televizi...
ne, že bych proti televizi
něco měla
ale nesmí se stát smyslem
života
jediným způsobem
odreagování
z toho se mi zvedá žaludek
Vůbec je mi ze všeho nanic

Life is meant for *living*,
nikoli *winning*
kdy už to konečně
pochopím?
a co ze mě pak bude?
poskládám dávné sny do
šuplíku
a ten vysypu na smetiště?

Jako bájný pták Fénix

Život byl
dlouhý a prázdný
než jsem poznala Fénixe –
Potřebovala jsem mít
nad sebou nějakou vyšší
moc
která by mi dala sílu
bojovat s problémy
snášet prohry
bolest
a ztráty
ale věděla jsem
- cítila jsem, že Bůh není
ani ten obecný, ani ten
můj
cítila bych ho, kdyby byl
kdysi býval, ale někam se
ztratil
asi jsem na něho nedávala
dost pozor
prostě zkrátka jednou
nebyl
a já jsem zůstala sama
se svou potřebou mít něco
nebo někoho, kdo by mi
dal sílu vydržet
když už má víra v sebe
sama nestačí
Až jsem ho konečně našla
–

bájného ptáka Fénixe
povstávajícího vždy znovu
a znovu z popela
A tak se teď modlím
k němu
abych dokázala být jako on
abych dokázala znovu a
znovu
povstávat z popela svých
snů
ze spáleniště svých
nesplněných přání
a mám pocit, že už na to
trápení nejsem tak sama...

Řekni, víš, jaké to je, když...

Řekni, víš, jaké to je, když
miluješ někoho,
kdo nesmí poznat, že je
Tebou tolik milován...?
Řekni, víš, jaké to je, když
víš něco,
co nesmí nikdo okolo tebe
vědět...?
Řekni, víš, jaké to je, když
máš svůj sen
na dosah ruky a on stále
uniká...?
Řekni, víš, jaké to je, když
smysl tvého života
spočívá v touze po něčem,
co není...?
Řekni, víš, jaké to je, když
se tvůj svět
skládá ze samého snění...?
Řekni, víš, jaké to je
postrádat
to něžné „mám tě rád“...?
Řekni, víš, jaké to je, když
hudba je
tvůj jediný opravdový
kamarád...?
Řekni, zkoušel jsi někdy
dosáhnout nedosažitelné
hvězdy...?

Řekni...
Vlastně – neříkej nic, jen
poslouchej...

Logika

Jak hluboko musí člověk
spadnout
Jak dalece se od tebe musí
vzdálit
Říct ti, že už tě nemiluju
Že je mi jedno
jestli se uvidíme dnes
nebo až za dva týdny
abys za mnou zase přišel
abys za mnou zase přišla
abychom mohli
být zase spolu
Jenže ve mně se mezitím
něco zlomilo
Skutečně mi přestalo
záležet na tom
jestli budem spolu nebo ne
Když tu jsi, je to fajn
ale když odejdeš
je to taky v pohodě
Protože když mi na tobě
skutečně záleželo
tak bych nedokázala říct
že už je má láska pryč
Když za tebou jdu
tak přede mnou utíkáš
když nad tím mávnu rukou
a jdu jinam
tak za mnou voláš:
„Proč odcházíš?“

a navrhuješ schůzku
Marně v tom hledám
nějakou logiku

Tak dlouho

Tak dlouho jsem toužila
slyšet z tvých úst
něžná slůvka patřící jen
mně
Tys věděl, že to chci
Věděl jsi
co k tobě cítím
protože jsem ti to sama
tolikrát řekla
Volal jsi mi
vyprávěl mi o sobě
ale nikdy jsi neřekl
že mě miluješ
ani když jsem tě k tomu
hloupě sama vybízela
Byl to nerovný boj
A já si pořád paličatě vedla
svou
A pak přišla ta má
Autonehoda
Ležím tady
v šeru a tichu
nemocničního pokoje
Přátelé se u mě střídají
Snaží se mě rozpovídat
Ale můj jazyk jako by byl
ze železa
Jen mlčky ležím a hledím
do zdi
Vrzly dveře

Slyším tichý hlas jak se ptá:
„Neručím?“
Zdá se mi to
nebo jsi to skutečně ty?
Usmíváš se
Pokládáš na mou postel
tři nádherné růže
skláníš se nade mne a
šeptáš:
„Ani nevíš, jak jsem rád, že
jsi to přežila,
až blízkost smrti mi
pomohla pochopit,
jak moc pro mě
znamenáš...“
Poslouchám tě
a celé je to nějak zvláštně
smutné
A když tě slyším říkat
ta dvě slůvka
po kterých jsme tak
dlouho slepě toužila
pro která jsem žila
a trpěla neopětovanou
láskou
Když říkáš:
„Miluji tě“
Vrací se mi řeč
A já slyším svůj hlas
jak povídá:
„Jenže já už ti přestala
věřit...“

Zatracení

Hlavní nádraží
ve čtvrt na čtyři ráno
Potácivým krokem
vystupuje z noční tramvaje
jedoucí odnikud nikam
Hledá ho
Bejvá tady
Ví to
Říkali jí to
Je tu docela světlo
lampy vrhají strašidelný
stíny
tmu má jen před očima
Chtěla se skácet na lavičku
ale už ji někdo předběh'
Ještě pár kroků k té další
Konečně sedí
hlava se jí pomalu
přestává motat
Zahlcuje ji omamná vůně
šeříku
bezděky si utrhla jednu
větvičku
a ponořila do ní obličej

Je jí trochu chladno
ale moc to nevnímá
Musí ho přece najít
To znamená vstát
a chodit

Bez ohledu na tu strašnou
slabost
Chtěla by spááát
Lehá si na lavičku
pokládá tvář na tvrdé
dřevo
které ji hrozně tlačí
Dala si ruku pod hlavu
a vdechuje šeříkovou vůni

Cítí, jak se kamsi propadá
letí do hlubokánské
propasti
kolem uší jí sviští vzduch
je to fajn
Dopadla do měkkých vln
které ji příjemně kolíbají...
„Krávo vole blbá ne?
To je můj bejvák!“
Dopadla na asfalt
ostré kamínky se jí zaryly
do dlaní
a voňavá větvička kamsi
odletěla
Snaží se zaostřit zrak
Ach ne
pohled na něco tak
odporného
ji úplně probral

Oprášila si sako
pomalu se zvedla
a loudala se pryč
Blíž k nádraží
od laviček se držela raději
dál
Ale pozorně prohlížela
spící
Co když jedním z nich je
On

Utírá si slzy
Ani neví, že brečí
čím dál víc
Blbě se jí chodí
Motá se
Ale jde dál
Najednou stojí nahoře
na stanici autobusu
Netuší, jak vyšla schody
Vidí příjízďět 505
která jede k ní domů
do bytěčku
kde ještě před pár týdny
byl s ní
než --

Řidič čeká
jestli nastoupí
Nenastoupí
Proč by to dělala
proč by jezdila

do prázdného bytu
Tupě hledí za odjíždějícím
autobusem
zase jde dolů
ze schodů
Na jeden z nich si sedá
dává hlavu na kolena
a usíná...
Zdá se jí
že už ho našla
že ji bere kolem ramen
a šeptá do ucha
„Táníčko, tys přišla za
mnou?“
Otvírá oči --
to není sen
vážně ji drží okolo ramen
„Marku!“
Pevně se k němu tiskne
„Konečně jsem tě našla...“
Jeho drsná ruka ji hladí po
jemné tváři
a hraje si s jejími vlasy
„Nechtěla jsem tam být
sama“
šeptá mu
„Nejdřív jsem tě hledala
v Tazz pubu
Nebyls tam
Ale byl tam Kára
Řek', že jestli chci za tebou
musím být jako ty

a nabíd se, že mi pomůže
dal mi půlku své dávky
zadarmo
a poradil, abych tě šla
hledat sem
že sem chodíváš
Já tě tak miluju, Marku...“

Pád ze schodů bolel víc
než před chvílí z lavičky
tentokrát si dlaně
rozedřela do krve
Překvapeně vzhledla
s otázkou v očích
„Proč jsi mě shodil?“
Nevyslovila ji
Jen na něho užasle hleděla
Sestoupil dolů
tyčil se nad ní jako
mrakodrap
Sehnul se a chytil ji za
klopy saka
„Ty sis to vzala, jo?
Ne! Ty ne! Ty nesmíš!
Slyšíš?“
Švihnul ji hřbetem ruky
přes tvář
Šokovaně na něho zírала
Uhodil ji znovu
Začala vzlykat
Na nedaleké lavičce se
kdosi probudil

a se zájmem je sledoval
„Marku, prosím...“
„Pojedeš domů!“
„Já chci být s tebou...“
„Vstávej!“

Táhl ji zase nahoru do
schodů
Bránila se
ale byl silnější
Nahore zamával na taxík
Když vůz zastavil
na vteřinu povolil sevření
Vytrhla se mu a utíkala
 pryč
Dostihl ji a srazil k zemi
Zůstala ležet
Cloumal s ní
ale nehýbala se
i když byla při vědomí
Raději nežít, než být sama
honilo se jí intoxikovanou
hlavou
Další facky už skoro
necítla
Taxikář s tím nechtěl nic
mít
raději ujel

Zakryla si obličej dlaněmi
ale už ji nechal

Po chvíli viděla průzorem
mezi prsty
jak stojí opodál
opřený o betonové
zábradlí
a vyfukuje cigaretový kouř
Posadila se
sklopila hlavu
a foukala si na odřené
dlaně
Otočil se a podíval se na ni
Sáhla do kapsy
něco vytáhla,
vstala a vydala se k němu
„Marku...“
Mlčky na ni hleděl
„Něco ti dám
když mě necháš u sebe“
natáhla k němu ruku
„To jsem koupila od Káry
-- pro tebe...“

Vzal si to
Už ji neodháněl
ale ani se s ní nebavil
Obrátil se a šel dolů
ona za ním
Došel k nějakýmu
chlápkovi
podal mu to
co mu tam nahoře dala
a vzal od něho něco jiného

Najednou spatřila v jeho
ruce stříkačku
Zůstala na něho prázdně
koukat
Usadil se na vlhkou trávu
vyhrnul si rukáv
a zabodl jehlu do ruky
„Víš, maličká,“
řekl tak něžně
jako s ní mluvil kdysi
„Mně už tamto nestačí“
Stála před ním
a beze slova ho pozorovala
Po chvíli se zvedl
A vzal ji okolo ramen
„Pojď, tady to není nic pro
tebe...“
Po pár krocích ucítila
jak jeho ruka klouže dolů z
jejího ramene
a on se bez života hroutí k
zemi

Zaječela a skočila k němu
lomcovala jeho
bezvládným tělem
křičela o pomoc
Trhla sebou
když se u ní objevil ten
co mu to předtím prodal
„Jo holka,
ten už to má za sebou

jel v tom moc na tvrdo,
víš“
Vytřeštěně na něj hleděla
„Nech ho, ráno ho
ukliděj,“
řekl povýšeně
Ve zlomku vteřiny
ucítila jeho kůži z obličejů
pod svými nehty
A potřetí za noc
přistála na tvrdé zemi
„Kurvo! Nejsi o nic lepší
než on!“
křikl na ni a odporoučel se

Zůstala ležet vedle Marka
tváří k zemi
Dlouho
Snad celou věčnost
Vtom ucítila
jak ji někdo zvedá
a čísi ruce jí pomáhají jít
Neotvírala oči
nechala se vést
Šli ven z parku
k silnici
Matně vnímala vrnění
motoru
ty ruce ji jemně strčily na
zadní sedadlo
a vzaly ji okolo ramen
Opřela si hlavu

-- Ten parfém přece zná...
„Jedeme ke mně domů,“
šeptal jí povědomý hlas
S námahou otevřela solí
slepené oči
a s úlevou vydechla: „Ach,
Luci...
Kdybys věděla --“
„Já vím,“ řekla a přitiskla ji
k sobě.
„Já vím...“

Svět je –

Svět je jen prázdná
schránka,
do které někdo zapomněl
hodit dopis.

A ona zarostla křovím.
Které nikdo neposeká.
Svět je jen prázdná ulita,
v níž už dávno nikdo
nežije.

Občas v ní přespí rak
poustevník.
Úplně sám.

Svět je jen černá díra,
která již dávno spolkla
všechno živé.

Svět je, ale já nejsem.
Jako slepé kotě, které jdou
utopit

Jako štěně, které vdechlo
motýla

Jako zima, po níž nikdy
nepřijde jaro

Jako růže, kterou rozšlapali

A pak si vzali volno

Od života

Zrada a co z ní vzniklo

Ta propast byla hlubší, než předpokládala.

Myslela, že bude stačit poslouchat hezkou hudbu nebo si číst vtipy, aby se rozptýlila

Ale zrada bolí víc než jiné neúspěchy.

Nechtěla brečet, neměla na to náladu.

Nechtěla se oslabovat, chtěla se posílit.

Vymýšlela jak.

Našla zapomenutou krabičku starých cigaret - měla by ji raději vyhodit, byly už vyčichlé, ale ona se nutně potřebovala nějak oblbnout.

Ve vedlejším pokoji seděli rodiče

a koukali na fotbal a nesměli vědět, že si zapálila,

a tak si s tím vlezla do otevřeného okna a skryla se závěsem.

Byla už noc, asi deset hodin a docela chladno.

Poctivě potáhla kouř a jako nekuřák se hrozně rozkašlala.

"Jen tiše, uklidni se, snaž se nekašlat,"

mluvila na sebe šeptem. Bylo jí zle, smutno, pořád hrozilo,

že se rozberečí.

Musela tomu zabránit.

"Je mi to jedno, musí mi to být jedno,

je mi to jedno," sugerovala si

a opět potáhla.

Kouř škrábal v krku a zas jí to nutilo do kašle.

Ulice byla prázdná, jen sem tam přešel dole nějaký pejskař.

A na hřišti před okny jezdil sem a tam nějaký kluk na kole.

Mohlo mu být asi tolik co jí, nebo možná o trochu míň.

Všimla si, že jí pozoruje.

Zapálila si další cigaretu, potáhla a snažila se bránit kašláním.

"Je mi to jedno, je mi to jedno," opakovala si.

Nasypala si do pusy hrst
tiktaků,
aby bylo to kouření
snesitelnější.
Kluk přijel blíž a začal jezdit
přímo pod ní.
Nezakrytě se u toho na ni
díval.
Kouřila a kašlala a dívala se
na něho.
"Proč kouříš, když tě to
dusí?"
zeptal se jí po chvíli.
"Protože je mi zle,"
odpověděla.
"Takhle ti bude ještě
blbějc."
"Hleď si svýho," odbyla ho.
Jako by to nevěděla sama.
Už se jí ale ten kašel dařilo
ovládat líp.
Taky už měla asi čtvrtou
cigaretu.
Kluk na kole poodjel a zase
se přiblížil.
"Čekáš na někoho?"
zeptala se ho.
"Ne."
Pod okny prošla paní s
jezevčíkem.
"Z čeho ti je zle?" zeptal
se.

"Nemůžu mluvit, vedle
sedí naši," řekla.
"Tak pod' dolů."
Nevšímalala si toho a zase si
zapálila.
Už jí to vůbec nedusilo.
A trochu se jí motala hlava.
A začínalo jí být všechno
jedno.
Konečně.
Aspoň na chvíli.
"Tak na mě počkej," řekla
po chvíli.
"Du na chvíli ven," houkla
na rodiče
a rychle zmizela,
aby se náhodou nezačli
vyptávat, kam to tak
najednou spěchá.
Když vyšla před dům, zase
si zapálila.
Vítr jí pořád sfoukával
plamínek zapalovače,
ale nakonec se to povedlo.
Kluk seděl na lavičce, kolo
opřené o lampu.
Přišla k němu.
"Zahod' tu cigaretu," vyzval
jí.
"Trhni si nohou," řekla a
sedla si vedle něj.
Byl docela příjemný večer.

Halila se do kabátu a
natahovala kouř.
"Něco se ti stalo?" zeptal
se.
"Jo."
"A co?"
Prohlížela si rozsvícená
okna v protějším paneláku.
Téměř všude zářila
obrazovka.
Hrála ČR proti Jugoslávii.
Dlouho seděli mlčky.
"Je mi zima," řekla a
dýchala si na ruce.
Foukal celkem studený
vítr.
"Ukaž, zahřeju tě," vzal ji
za ruku.
"Vyhod' tu cigaretu,"
zopakoval.
Stejně už jí moc nezbylo.
Poslechla a podala mu
ruce.
Měl dlaně dvakrát větší
než ona.
"Kolik ti je?" zeptala se ho.
"Skoro sedmnáct."
"To seš mladší."
"Asi ne vo moc."
"Vo moc ne."
"Kolik je tobě?"

"Bude mi osmnáct.
Možná."
"Jak to - možná?"
"Možná už mi nebude
nikdy nic."
"Chceš se zabít?"
"Ještě nevím."
"Taky jsem se chtěl zabít."
"A proč jsi to neudělal?"
Pokrčil rameny.
"Už je mi tepleji," řekla a
vyklouzla z jeho rukou.
"Můžeš se o mě opřít,"
řekl.
Poslechla a začala hledat
další cigaretu.
"Nekuř zas," nabádal ji.
"Dej mi pokoj."
Našla krabičku a zapálila si.
Cítila, že si kluk začal hrát
s konečky jejích vlasů.
Bylo to příjemné, a tak se
nebránila.
Noc pomalu plynula
a její trápení se pomalu
rozpíjelo
v oparu cigaretového
kouře.
"Slib mi, že si nic
neuděláš,"
řekl jí, když už byla skoro
půlnoc.

"Co z toho budeš mít,"
zeptala se.
"Nepustím tě, dokud mi to
neslíbíš."
"To je o důvod víc, abych ti
to neslíbila," usmála se do
tmy.
Cítila, že kluk se usmál
také.
Potahovala kouř a dívala
se na hvězdy.
Zůstali tam spolu sedět
hrozně dlouho.
Ale nějak si zapomněli
sdělit jména.
Vždyť to nebylo to
nejdůležitější.

Tajemný dům

Starý dům
S opadanou omítkou
A zatlučenými okny
Co asi může být uvnitř?
Holčička s copánkem
a chlapec na ježka nahlíží
dovnitř
s dětskou dychtivostí
mezerou mezi prkny ve
dveřích.
Něco určitě.
Jednou tam přece někdo
bydlel.
Vlezem tam?
Jasně, co jiného?
Po ulici zrovna nikdo
nejde.
Prkna jdou odstrčit,
protáhnou se.
Hlavně rychle.
V domě je šero,
ale dírami v rozpadajících
se zdech
se sem vkrádají paprsky
světla.
Chytla se ho za ruku.
Neboj, hloupá.
Ale nepustil ji.
Nahoru vedou schody

všude je plno prachu
chce se jim kýchat
ale nesmějí se prozradit.
Ve druhém patře je světlo.
Okna jsou vybitá
a místnost je zalitá
sluncem
Smějí se.
Začnou se honit.
Nevědí, že v rohu chybí
kus podlahy,
tam, co je volně pohozená
ta tenká rohož.
Byl rychlejší, proto propadl
první.
Ona stihla zastavit.
Mrtvé tělíčko hlasitě
dopadlo na naházená
prkna
v přízemí.
Už nikdy to nebude jako
dřív...

Ale ne, nezabil se
Ani nikam nespádl
Protože tam ještě nevlezli.
Obě děti zatím stále
nahlíží do toho
tajemného domu

To jen ona má tak bujnou
fantazii
vždycky se bojí dopředu
"Co když se s náma
propadne podlaha?"

"Co by se propadala? Radši
hlídej, ať někdo nejde...
A polez za mnou!"
V domě je šero,
ale dírami v rozpadajících
se zdech
se sem vkrádají paprsky
světla.
Chytla se ho za ruku.....

Tramvaj

Jako tenkrát,
Když mě málem porazila
tramvaj.
Na Karláku.
Nevím, proč jsem vlastně
uskočila
Když jsem zrovna jela na
Nuselský most
to všechno skončit.
Lidi jsou někdy divný
Tramvaják byl celej rudej
vzteky
a řidiči okolo z nás měli
srandu.
"Vždyťs mohla bejt mrtvá,"
řek' mi nějakej chlap
docela hezkej
i když ne můj typ
Mohla, napadlo mě
A šla jsem si dát zmrzlinu
A koupit knížku
A začít znova.
Lidi jsou vážně někdy
divný.

Tři tečky

I.

Kde je, když není?
Kdo je, když nikdo?
Kdy je, když nikdy?
Sám, sama

II.

Kam jít? S kým?
S ní? S ním?
Sním?

Nesmysl

Na zdech jsou koberce
Na podlaze taky
i na stropě
všude
Příjemně hřejí
jsou vínové
protkané zlatou nití
Místnost je
prázdná
Je tu ticho
a tma
spíš přítmí
Šero
Na nízkých
stolcích
planou svíčky
Uprostřed stojí
veliký nápis
NIC NEMÁ SMYSL
Všichni to vědí
Sedí okolo
nízkých stolků
upíjejí červené
víno
které přetéká ze
skleniček
a rozlévá se po
holé studené
podlaze

Tiše si pobrukují
melodii
která zní z rádia
Oslepuje je
světlo z velkého
lustru
V místnosti jsou
jenom muži
vedou filosofický
spor
Jak se dostali
dovnitř
když tam nejsou
žádné dveře
ani okna
Jeden z nich
přešel prsty po
zelené stěně
a řekl: „Tráva“
Ostatní přikývli
Dívky vstaly a
otevřely okna
aby vyvětraly
zápach piva
které se
vsakovalo do
rohoží
Ale za okny našly
jen další zed'
a na ní známý
nápis
NIC NEMÁ SMYSL

Psáno pro tebe

Chce se ti vlézt do okna
a křičet na celou ulici
že bys to chtěla úplně jinak
a ne takhle
že se tě nikdo neptal
a že to tak vůbec nemělo
být --
Otevřeš okno a vtom tě
napadne,
že co bys jim to říkala
jim je to stejně jedno
Tak na ně němě koukáš
a stejně máš chuť řvát
protože něco přece musí
vykopat svět z tý strašný
letargie
Vrátíš se ke stolu
chvíli koukáš do počítače
a máš pocit, že se ti ty
písmenka smějou
tak si lehneš na podlahu
a koukáš do stropu
sedí na něm malej pavouk
chvíli na sebe mlčky
hledíte
a pak mu řekneš: „Co
čumíš“
jenže s ním to ani nehne
Na chvíli zavřeš oči
a když je zas otevřeš

pavouk už tam není
asi ho to taky všechno štve
Za oknem kvetou stromy
a je modrý nebe
jenže ty musíš sedět u
toho blbýho počítače
u kterýho stejně nesedíš
ten strop je docela dobrá
promítací plocha
zrovna teď na něm běží
film
o někom, o koho bys stála
kdyby nebyl jako někdo
i když vlastně nevíš
jako kdo je, protože ho
moc neznáš
v půlce promítání tě táta
zavolá k obědu

a pak přijdeš na noční
jako první vydáš zprávu z
reklamací
a necháš v titulku „na noc“
což tě tak otráví
že si deš lehnout na gauč

Jako kdyby to někoho
bavilo

Beztvará socha samoty

TMA, ZIMA, VÍTR, MRÁZ
ŠERO, CHLAD, BLÁTO
Nekonečné schodiště ve
starém dome
Stoupá nahoru a
svírá na prsou
sto dvanáct a jednu
stránku papíru
Oprýskaná zeď, drsná
omítka,
Zkřehlé prsty nahmatají
vypínač
Cvak –
ÚNAVA, BEZNAĎJ,
ODEVZDANOST,
OSUD...
a naprosté TICHŮ
Prostupující zdi starého
domu
Zdůrazňuje zrychlený dech
uštvaného zvířete
Noční motýl,
který z posledních sil
vyletěl k zářící lampě,
aby se nechal spálit jejím
žářem
když všude okolo je mráz
Světlo je tam, za dveřmi,
před kterými už hodnou
chvíli

stojí a
tiskne k sobě sto dvanáct a
jednu stránku papíru
ochromená
ZIMOU, ZOUFALSTVÍM,
STRACHEM...
a tím TICHEM
Žárovka na stropě zhasla
ale ona se nemohla
pohnout
ani tam, ani zpět
Možná teď –
Zkřehlé prsty klepou na
dveře
Srdce zběsile tluče
Oči se zavírají před náhlým
světlem –
Dveře jsou otevřené
Cítí známou vůni
klopí hlavu a vchází dovnitř
SVĚTLO nevidí, TEPLŮ
necítí
Rozepíná kabát
Usedá na gauč
Bojuje s nutkáním plakat
Odhazuje na zem sto
dvanáct stránek papíru
a tu poslední jí podává,
16 řádek, které znamenají
TMU, ZIMU, ZOUFALSTVÍ,
VÍTR, MRÁZ – a TICHŮ
plynulá proměna

Zkamenělá víra
Socha bez duše
Beztvará socha samoty
Osamělá slzy steak po tváři
z oka slepě zírajícího do zdi
A ústa
ztuhlá na kámen
už nikdy nepromluví
Už nikdy

Zlatý déšť

Moje tělo?
Nevím, lítá,
na křídlech smíchu
a já –
jsem složená z milionu
maličkých zlatých
hvězdiček
....EXPLOZE....
hvězdičky se rozlétly po
okolí
a padají k zemi
miliony malých zlatých
hvězdiček
nabitých ohromnou
energií
jako kdyby přelo štěstí
a tam,
kam ty hvězdičky
dopadnou,
vyroste keř zlatého deště
proměním se ve zlatý déšť
ZLATÝ DÉŠŤ...

Roztříštěné zbytky osamělé lásky

V temném pokoji s holými
stěnami
a zastřenými okny,
kde malou škvírou mezi
závěsy
občas probleskne světlo z
pouličních lamp
leží raněná,
tiše a nehnutě
s nevinností dítěte,
kterým přestala být teprve
nedávno,
jako roztříštěné zbytky
osamělé lásky.
Hluboké ticho občas
přerušují
zoufalé vzlyky malého
děvčátka
přes slzy pozorujícího
rozlezlou černou tmou.
Ve jménu zatracených
zmlkli a odešli poslední
andělé
Ozvěna noci rozeznala
struny
rozbité loutny mrtvého
Amorka
A ztuhlá ústa raněné dívky
šeptají tiše: "Odpusť mi..."

Zesláblé ruce se svírají v
pěst
"Odpusť mi, prosím,
nevím, co dělám,
ukrývám se stále za svůj
strach,
mohu zas vidět přicházet
den
když se má spása rozpadá
v prach?"
Trpká bolest v hrudi sílí
sevřené srdce přestává
tlouct
děvčátko sotva popadá
dech...
Rozsviňte, prosím, v
temném pokoji!!!

Křišťálová koule

Tříštivé paprsky
probleskly křišťálem
odlesky slunce
ve střípcích duhy
zvířily hladinu
vzpomínek a představ....

Láska se zlomenými křídly

Kam až to vede
Když jeden ztratí víru
ve všechno kolem
ztratí Boha
odhodí křídla
spálí svou lásku...
Bez víry láska
Bez křídel touha
Bez Boha víra
Bez....
Bzzzzz....
Uletěla
Kdo?
Láska se zlomenými křídly

Láska bolí

Nemuč mě
Bolí to
Já vím,
že se ti to líbí
ale prosím
chceš-li být se mnou
Nesvazuj mi ruce
a neshazuj mne ze skály
když za tebou přijdu sama
Nehraj si se mnou
jak kočka s myší
Neříkej
Mám tě rád
když jsi jen
Kamarád
Víš, že mě tím mučíš
já vím, že víš

Píšu ticho

I.

Píšu ticho
na deset stránek
jedna za druhou
a pořád jen
ticho
uvnitř
smutné.
Pokládám svou dlaň na
orosené sklo
ze samoty v samotu
co je na světě smutnější
než déšť?
Dvě strany skla, déšť a
dlaň.
*Dvě starany stěkla, dožd' i
ladoň...*
Už zase píšu ticho
mám toho další dvě
stránky
je pořád tišší
a zoufalejší
Jsem neviditelná
Něco uvnitř umřelo

II.

Směju se,
ale skutečnosti pláču
Ptáš se, proč mlčím,
a spokojíš se s odpovědí,

že jsem unavená,
copak nevíš,
že já nikdy nejsem
unavená
jenom tak?
Proč odcházíš,
když jsem ti řekla,
že chci být sama?
Copak nevíš,
že tě v duchu prosím,
ať zůstaneš?
Proč nevidíš,
že celá má veselost
je pouhá maska?
Že nikdy nepřiznám,
že potřebuju pomoc
a jsem závislá na tom,
že to někdo pozná...
Proč na to ještě nikdo
nepřišel....

III.

Máš pravdu
Nepotřebuju pomoc
Zvládnou to sama
Už je mi dobře
Ponořila jsem se to ticha
Smířila se s životem
Zvládla jsem to
Sama
Bez cizí pomoci
Pokolikáté už?

Ale já už ne

Byla jsem tak plná citu
Zahlcená láskou
kterou jsem ti dávala
najevo
víc než bylo zdrávo
Myslela jsem na tebe
kudy jsem prošla
Usínala jsem s tvým
obrazem
před očima
A s ním jsem se i budila
Každíčké ráno
Po dlouhých devět měsíců
Bylo to hrozně krásné
i strašně hrozné zároveň
Všechno mi tě všude
připomínalo
Třeba když někdo zmínil
Panenku Marii
Ale dokonce i - nesměj se -
když okolo jela
"sedmnáctka"
nebo někdo mluvil o
"Štrosmajeráku"
Vždycky mi začalo plakat
srdce
A celá jsem roztála
kdykoli jsem tě spatřila...
To všechno jsem si s
překvapením

uvědomila po přečtení té
první "básničky"
Co už je jen básnička
pár slov a vět
které kdysi něco
znamenaly
pro mě tak moc a pro tebe
tak málo
nevím, jestli pro tebe něco
znamenají dnes
Možná, že někdy
vzpomínáš
Ale já už ne...
Nemyslím na lásku
Ani náhodou
Je to pryč
Minulost
Která nejde smazat
A i kdyby šla....
i strašně hrozné zároveň
Všechno mi tě všude
připomínalo
Něco uvnitř umřelo
Pomáhej, ale počítej s tím,
že tobě nebude
pomoženo...

Slepá veverka v bludišti

Je mi zima
chtěla bych psát,
ale mám pocit,
že už všechno napsané bylo
Nejde to doleva
doprava
dopředu ani dozadu
a nahoru taky ne
takže zbývá dolů
ale dolů bolí
buď mě nebo okolí
Zima mi je, zima
už zase uvnitř
člověk na to kouká
a ví, že to čekal
že věděl, že to přijde
přesně takové
čekal to...
Slepé, slepé jako kotě
k o t ě...
Moci se tak ztratit v práci
jenže nemůžu přestat
myslet
a přestat to zkoušet
doleva, doprava,
dopředu nebo dozadu...
Nechci věřit, že je to slepé
bludiště, které nemá východ
ale které má vchod
a to hrozné vědomí,

že do něho člověk vlezl
v ě d o m ě
že věděl, že to vede do
bludiště
hloupá, jak hloupá...
doleva, doprava, dopředu,
dozadu...
d o l ů...
z toho se přece musím
zbláznit
jako veverka v kruhu
v e v e r k a
s l e p á
v b l u d i š t i
zblbne
blbne
ne
už ne...
a zas jí řeknou,
že píše depresivně,
jenže ona už dávno nepíše,
a proto může psát,

jak chce,
protože
to vypadá jako cesta
ven
i když není
Na konci tunelu je prý světlo
jenže tady nikde žádný tunel
není...

Změna

Chci se změnit -
Vím,
že vnější proměna
vždy přinese i tu vnitřní
Ale i tak
jako bych netušila
odkud začít
U práce?
U šatů?
U školy...?
Jako by mě opouštěla síla
Teď,
když ji nejvíc potřebuji
Vím, co mě straší -
Příliš málo času
Na všechno...

Buď jednou chytrá
Nedělej to, k čemu se
chystáš
Je to stále tatáž cesta
Ty víš, kam vede -
do Pekel...
Jsi unavená, podrážděná
Skončí to špatně
Neriskuj!
Stejně jet nechceš
Venku je tma a zima
Tak sakra! POSLOUCHEJ!

Lepší je nejít
Snad přijet zítra
Tak buď už chytrá!
Tak PŘEMYŠLEJ!
Je to přece celé hloupost
A ty to dobře víš
Tak proč tak vyvádíš?!
Jdi klidně spát
Zapomeň na to
Nemělas brát ten telefon
Vidíš - další chyba
Vědělas, kdo to bude
Mohlas tušit, co bude chtít
Že bude žádat
Co nechceš splnit
Co splnit prostě nemůžeš
I kdybys chtěla...
Mělas říct, že už spíš
Nebo že jsi právě z vany

Proč nechápeš,
že se nic tak hrozného
nestane,
když jednou nepřijedeš?
Ach, jako by do dubu
mluvil
Díváš se skrz mě
a stejně mě nevidíš
Když apelovat nelze na
tvůj rozum
Snad srdce přesvědčím,

Že doma zůstat musíš
Učit se na zkoušky
Kvůli nim - těm, které máš
tak ráda
Proč takové šanci
Zas nastavuješ záda
Celý den flákáš se
K učení nesedneš si
A teď chceš odjet -
TAK SAKRA! TY UŽ MĚ
ZASE NEVNÍMÁŠ!
Mám tu snad mlátit
pokličkama
Paličkou do hrců
Abys mi chvíli věnovala
pozornost?
Co je to s tebou?
Zapomnělas?
Nejprve musíš něco udělat
ty,
jestli chceš nějaký čistý
zisk...
Jediné správné je zůstat
doma
A dohnat resty,
Máš jich požehnaně!
Já vážně nevím, co s tebou
Zůstaneš doma, vid'?
Zůstaneš se mnou
S tou, která vždycky
Všechno ví líp než ty
A přitom není o nic lepší...

Už vím, pusť si hudbu!
Hned teď! Tak dělej!
Hotovo? Fajn.
Už je to lepší?
To jsem ráda
To jsem fakt ráda,
Už jsem tomu skoro
nevěřila
Teda - ne, že bych nevěřila
tobě,
To ne,
Ale přece jen
Díky Bohu, že to dopadlo
takhle
Ty maniodepresiku
S tebou to vážně vyhráli
(A já taky...)

Delfíni

....A vzala děti
a delfíny
do jedné kapsy dala
východ slunce a do druhé
mořskou hladinu
a bosýma nohama šlapala
po teplém písku

Zavřela oči
Potkaly se
Ty už nejseš já
Já vím

Vadí to?

Koukala na hvězdy
Sníh byl bleděmodrý
a všechno se stříbrně
lesklo
Dětem a delfínům by byla
zima
a proto je s sebou nevezala
Vlastně si na ně vzpomněla
až pak

Nevadí to
když na mě nezapomeneš,
řekla
Nezapomenu, slíbila

A pak bylo modro a bílo
a žluto a červeno
chodila mezi spadáným
listím
do jedné kapsy dala řeku a
do druhé stromy
jednou se určitě potká na
ostrově
třeba zas bude mít s sebou
delfíny

Deprese

Svět je pomalovanej
černejšma šmouhama
jen sem tam probleskujou
zářivý barvy
všude ale převládá šed' a
černota
Všichni bláhově hledáme
štěstí
tápeme jako slepci s bílou
holí
umazanou od bláta
Kde budem zítra
Když dnes jsme pořád tam
co včera
v myšlenkách na honi
vzdálení
realitě i jeden druhému
Nepomáhá ani pár sklenek
vína
člověk u toho stejně furt
přemejšlí
A je mu dobře jenom
když je mu zrovna fakt
dobře
a to moc často není
Za špinavým oknem svítí
sluníčko
ale stejně je tu zima
a na skle jsou šmouhy od
sazí...

Fialový samet

Bosé nožky tiše našlapují
po koberci pestrém
jak páva háv
Zvědavá očka pokukují
po sále zlatém
kde hostí dav
čeká až bude zahájen ples
-
podivní lidé sešli se dnes
na tomto místě
kterým snad
by mohl býti podzemní
hrad
....
Jistě tu vládne ta tajemná
paní
která již třetí noc bere jí
spaní
Je drobná, štíhlá, má černý
vlas
zářivý pohled a jemný hlas
Vždycky, když navečer
uléhá k spánku
přichází k ní se závanem
vánku
do ucha šeptá: „Jdi za
mnou, jdi!“
A potom zmizí - snad
prochází zdí

Musí být královna, má
velkou moc
přichází za ní noc co noc
....
Řekla si, že dnes nebude
spát
zůstane vzhůru u okna stát
a když si bude moc a moc
přát
jistě zas přijde a vezme ji s
sebou
Nedbá, že nožky bez botek
zebou
Svůj nosík s pihami na sklo
teď lepi
srdce jí uhání jak srna stepí
Mysl jí spalují mučivé
otázky
přečerstvé vzpomínky a
živé obrázky
Tělo jí těžkne, únava tlačí
víčka dolů
brání se však a z
posledních sil šeptá:
„Přijdeš, vid'? Přijdeš a
půjdeme spolu,
tak řekni, paní, že
nenecháš mě tady,
že se teď ke mně neotočíš
zády?“

A ona přišla, s šjíj labutí
Děvčátko stálo úplně bez
hnutí
Bylo mu pouhých osm let
toužilo však poznat ten
záhadný svět
následovat kamkoli tu
krásnou paní
všechno tu nechat a vydat
se za ní
Do tajných světů
kam vkročit může jen
barevný a živý dětský sen
který je skutečný pro toho,

kdo věří v něj,
kdo nezná smutek, žal a
beznaděj...

....

Královna přikryla dívence
oči
a jemným hlasem
zašeptala: „Jdeme!“
Cítila, jak se s ní celý svět
točí
když se jim nohy odlepily
od země
Byla teď šťastná, nechtěla
víc
Z mučivého strachu
nezbylo nic.

Sbohem, minulosti

Neříkej co, neříkej kde,
neříkej je, když není,
u srdce bolí mě,
jak když jdu bosa po
kamení
na břehu řeky,
co ostré je, jak nová břitva,
svůj cenný čas
myšlením na tebe plýtvám
Chtěla bych zapomenout
na všechno, co jsem kdy
byla,
začít žít zcela jinak,
než jsem až dosud žila,
dát sbohem minulosti,
vydat se novým směrem
nechci být zase sama
doma večer za večerem
Měla jsem tolik plánů
a nevyšel ani jeden
snila jsem o červenci
a přitom je stále leden
Nemám se o co opřít
už ztrácím stabilitu
má duše připomíná
chladný kus monolitu
Byla jsem jiná a věci byly
také jiné
sleduju čas, jak bez
přestání pořád plyne

Všechno je v nenávratnu
nezbyly žádné stopy
mosty jsou spálené
a nové vedou do temnoty

Konec

Tam, kde měl být začátek,
je konec
taky mě to udivuje
i když možná ne tolik
uprostřed přišel místo
začátku konec
vždyť je to nakonec docela
zajímavý
a dalo se to čekat
přinejmenším napůl
je zvláštní, že nikdo nevěří,
že bych se dokázala zabít
myslí si, že si dělám
legraci,
třeba si ji dělám,
ale kdo ví,
až se něco stane,
ať neříkají,
že o tom nevěděli
když věděli
všem jsem jim to řekla
všem

No vážně

No a co, to je toho.
Chovala jsem se,
jak jsem to cítila.
No tak jsem byla
trochu hysterická.
No a.
Taky se hned musíš
kvůli všemu naštvat.
Víš co,
taky se na tebe můžu
vykašlat.
Nemysli si, že to
bez tebe nezvládnou.
Tss. To víš, že zvládnou.
V pohodě.
Si klidně nevolej,
dyť vo to nikdo nestojí.
Takovejch, jako seš ty,
si můžu napískat,
kolik chci.
Cože, telefon?
Ty mi voláš?
Ty mi fakt odpouštíš?
Opravdu?
No to víš,
že můžeš přijet,
to nevadí,
že jsou dvě v noci,
ale jistě,
vždyť víš,

že mi chybíš,
už se na mě
prosím tě
nikdy nezlob
vždyť jsem se tu bez tebe
málem utrápila...

Jedna noc a den

Příjemné bezčasové bytí
jen tak
smazané hranice mezi
dnem a nocí
včerejškem a zítřkem
přáními a povinnostmi

Dneska nemusely do práce
byla sobota
povídaly si do čtyř do rána
vzpomínaly na dětství
a svěřovaly si dávná
uličnictví
jedna kdysi z legrace
zaměňovala sousedům
boty
a druhá chodila celý gympl
za školu
což jí ovšem ta první pořád
vyčítala
ale myslela to s ní dobře

Vůbec neví, jak usnula
ani jednou v noci neslyšela
odbíjet hodiny
které ji dříve budily
zdálo se jí o občanské
válce v Albánii
ani ve spánku nemá klid od
práce

Taky se jí zdálo
že se s ní chtěl milovat
jeden kluk
který se jí kdysi hodně líbil
jenže byl v tom snu opilý
a ona ho proto odmítla

V jedenáct ji probudilo
tiché klapání kláves
počítače
ta první byla už dávno
vzhůru
a ve vedlejším pokoji psala
diplomku

--
diplomka je jako taková
zeď -
lidé jedou ve svých autech
velkou rychlostí
a ostatní jim říkají:
"Dávejte pozor, na konci té
cesty je zeď,
musíte už teď začít brzdit,
abyste do ní nenarazili"
Jenže oni na to kašlou,
pořád přidávají plyn
i když na vlastní oči viděli
jak ti druzí do té zdi
narazili a říkají si:
"Mně se to prostě nemůže
stát"

A jeden za druhým do té
zdi naráží
začínají s diplomkou příliš
pozdě
jsou tlačeni časem

a dostávají se do stresu
který je pomalu ale jistě
ničí...
Taky se zdá, že si o tu zed'
namlátí
ale možná že ne, možná to
stihne
je lepší než většina
ostatních
zvládá víc věcí
a víc od sebe vyžaduje
ale nemá se moc ráda
To ona nechápe
neví, jak ji naučit mít se
ráda, moc by to chtěla
protože si to zaslouží
a je hrozně fajn
a i když do té zdi nalítne
a nedodělá včas všechny
jazyky
pořád bude stejně dobrá

Vylezla z postele a udělala
čaj
a snědly kousek chleba s
máslem

ta první měla špatnou
náladu
nechtělo se jí do diplomky
a navíc jí odjel jeden kluk
do Sofie
odkud se pak vrátí domů
na Ukrajinu
měla ho ráda
možná až moc
a teď nesnáší MacDonalda
(tam dělal)
a Bulharsko
a nějaká bývalá Jugoslávie
o který má být ta blbá
diplomka
je jí úplně ukradená
*"Jesli ty zachočeš
aba vsjom mně razkazat'
větěr znajet kde menja
iskať..."*

Nechala ji pracovat
pustila si tiše francouzský
rádio a lehla si s učebnicí
francouzštiny
naučila se novejš minulejš
čas (*imparfait*)
a konečně pochopila rozdíl
mezi *que* a *qui*
a bylo jí líto, že je ta první
smutná
Když dostala hlad

snědla pár sušenek
na nic jinýho neměla chuť
pak si položila hlavu na
ruce
a na chvíli zavřela oči
byla z té propovídané noci
trochu unavená
pak už jen zpola vědomě
vnímala
jak se postupně stmívá
a každou hodinu ospale
vyslechla francouzské
zprávy
kterým dokonce trochu
rozuměla

Probudila se za úplné tmy
v sedm večer
bylo tam ticho a smutno
ani si nikdo nezpíval rusky
ta první nebyla doma
někam odešla
- když se porozhlédne po
bytě
určitě najde nějaký vzkaz
V pokoji skoro nebylo
vidět
Po paměti nahmatala
kazeťák
z něhož jí začala hrát
oblíbená píseň
Eliza, Eliza...

nechtělo se jí nic dělat
zvedla se a pustila video
odevzdaně shlédla celý
film
z něhož zmíněná písnička
pochází
měla ho ráda

Pak zas dostala hlad
od toho ranního chleba
nejedla nic
kromě hrstky sušenek
protože celý den spala
neměla chuť na rohlíky
ani na sekanou, která byla
v ledničce
snědla pomeranč
byly v něm pecky a to ji
rozčilovalo
jenže hlad měla pořád
a tak si té sekané přece jen
kousek ukrojila

Než šla spát, slíbila si,
že se přece jen poctivě
připraví
na přijímačky na vysokou
i když si moc nevěří
ale ta politika ji vážně
hrozně zajímá
Celý den byl takový tichý
ale vlastně docela fajn

Zbabělost a hroší kůže

Na co si to hrajeme
Už nemáme nic
společného
Jestli tu vůbec kdy něco
bylo
Proč se bojíš říct jasně NE?
Vždyť vidíš, nezajímám tě
A ty mě také (moc)ne
Proč mi voláš každý den
A pak odcestuješ mimo
město
s někým jiným
bez zvednutí telefonu

Už ani nežárlím,
Už mě to jen hrozně štve
TY mě štveš
NENÁVIDÍM TO
NENÁVIDÍM TĚ
Proč mě nenecháš odejít?
Přece to musíš také cítit
Že je konec
Něčeho, co ani nemělo
možnost začít
Musíš přece vidět
Že je něco špatně
Jako už stokrát předtím
Kdy to raději mělo skončit
A bylo by to skončilo

Jenže když ty pokaždé
znova zavoláš
Jak to zpívají Pet Shop
Boys:
YOU HATED ME TOO
BUT NOT AS MUCH AS I
HATED YOU

Už tě nechci nikdy vidět
Rozumíš?
Proč se to bojíš ukončit?
A proč se bojím já?
Co když jsem to jenom já?
Co když ty na to už dávno
kašleš?
Fajn, tím líp,
ale pak mi PROBOHA zas
nevolej
Protože tak to nejde,
nechápeš?
Nechápeš.
To už chápu já.
Jenže já nedokážu říct
jasně NE.
Jsem zbabělá.
Nechci být sama.
A přitom tebe stejně
nemám
A ani nechci.
Nenávidím svou zbabělost
A tvou hroší kůži.

Nejsem

Sedíš tam a víš, že plakat se nesmí.
Sedíš tam a víš, že už mu na tobě nezáleží.
A přitom dřív...
Sedíš tam a víš, že se ti nechce vůbec nic.
Sedíš tam a víš, že za tebou nikdy nepřijde.
No tak.
Uklidni se.
Dosáhni toho naprostého ticha.
Pocitu otupění.
Vždyť je to všechno jedno.

Už zase to ticho.
Svět se mi rozplynul do nejasných obrysů.
Nepláču.
Je mi uvnitř docela teplo.
Cítím to až v břiše.
Teplo uvnitř a život je jen skvrna.
Zelený barák a bílé natřené rámy oken.
A bílé záclony a okapová roura.
A vědomí ničeho

A prázdnoty
A zbytečnosti.
A marnosti.
Potřebuju tě.
Nepotřebuješ mě.
Nesnesu to.
Nechci nebýt tady.
Chci nebýt nikde.
Nemám už sílu být.
A trápit se.
A utíkat do ticha.
Do zapomnění.

Sedím tady a vím, že nic nemá cenu.
Sedím tady a vím, že za všechno může on.
Že kdybych ho dnes neviděla,
mohlo být všechno v pohodě.
Teď jsem na všechny protivná.
Kvůli němu.
To nikdo nepochopí.

Teploměr na okně
a zelená omítka.
A šňůrka od rolety ve výhledu.

A pocit prázdnoty.
Nikdy, nikde.
Sedím tady a -
a bolí to.
Už to trvá příliš dlouho na
to,
abych věřila,
že to jednou skončí.
Zelenobílá skvrna
uprostřed rozdělená
šňůrkou.
Už nemůžu ani psát.
Zase jsem se rozplynula.
Sedím tady a nejsem.
Už zase nejsem.

Růže, která nakonec stejně uvadla

Takhle nějak se musí cítit
růže

když uvadá

a ví, že už je po všem

že už nikdy nebude

vonět na celý svět

a lesknout se v čerstvé

rose...

Je unavená

už neudrží hlavu vzhůru

pomalů si lehá

a smutně se se vším loučí

Nemá už sílu snažit se o

změnu

na všechno už kašle

a nakonec stejně uvadne...

Neptej se

Když ses mne ptal: „Máš mě ráda?“
a já řekla „Mám“
chtěla jsem dodat:
„Ale už se na nic neptej,
neptej se na nic víc,
ano, mám tě ráda,
ale neptej se, jestli také
přemýšlím o tom,
že jsme spolu
nebo proč jsme spolu
právě my dva
co nás svedlo dohromady
proč se máme rádi
neptej se, jak dlouho
budem takhle šťastní
neptej se, prosím,
důležité je, že jsme spolu
právě teď
že jsem ráda a ty jsi rád
že je nám spolu dobře
ale neptej se na zítřek
zítřek málokdy přináší
něco dobrého
teď jsme spolu a je to
skvělé
ale neptej se
jestli si umím představit
že bychom spolu nebyli

že bych musela žít bez
tebe
neptej se
- nechci o tom přemýšlet

Co chceš – co chci – Kapka rosy

Nic není tak jak bývalo
co bylo štěstí?
Nebo tenkrát bylo všechno
jenom najednou Jinak
a pak už pořád Stejně
takže se to začlo zdát
Obyčejné?
Člověk, který přežil pád
letadla
a plazí se mezi troskami
jistě cítí štěstí
ale představoval by si
štěstí právě takhle
kdyby předtím neletěl tím
letadlem?
Ale to odbíhám
chtěla jsem napsat
že svět se může zdát
prázdný
v jediném okamžiku
ale to s tím letadlem
myslím vážně

Zmatek

Vidím se někde uvnitř toho
všeho
ale nemůžu na sebe
sáhnout
protože to venku
se s tím uvnitř shoduje jen
pramálo
Někdy se zdá, že bude
stačit
natáhnout ruku a
dotknout se sama sebe
zacyklená do věčných
přání a proher
život je tam a ne tu,
kde si na něco snad jen
hrají
a tam zas nepatřím
ale sem zas nepatří
všechno ostatní
Baví mě to a zároveň děsí
je to hrozný zmatek
Ale vždyť o tom to přece
celé je
Začátky bez konců a konce
bez začátků
Zavřené oči upřené do té
zdi uvnitř
Chci k vám, ale nemůžu
rozumíš? Neslyšíš mě

ani já tebe
Vím, že jsem někde tam
kam občas nahlédnu
ale hned se to zas zavře
nikdy nestihnu těma
dveřma projít
bůh ví, co by se stalo
Chtěla bych to
nejvíc na světě
ano, ze všeho nejvíc
Projít a tam, kde jsem
uvnitř
kam patří celý můj svět
do něhož nepatřím já
Věčně se střídá šero se
svítáním
a pořád je nikdy a dveře
jsou zavřené
Celé je to jen jediná
myšlenka
Chci žít ve svém světě
ale neumím se do něj
dostat
a tak žiju v tom jejich
kde se sebou ztrácím
kontakt...

Odcizení

Co o tom psát?
Dokáže to být
tak strašně studené
Smutný konec knihy –
smrt Indiána
Pláč u okna
A náhlý pocit odcizení
Jediná cesta vpřed
Je cesta do nitra vlastního
já
Uzavřít se do sebe
Odcizení
Únik
Ale proč

Všechno a pak najednou nic

Jak může být něco úplně
všechno
co si člověk kdy přál
a pak najednou dočista
nic?
Konec, prázdnota,
osamění
a člověk netuší, kde udělal
chybu
nebo kde se to celé vydalo
úplně blbým směrem
aniž by si toho hned někdo
vším
Třeba to ani nikdy nebylo
a člověk si to jen tak moc
přál
že tomu uvěřil...
Připadám si nějak jiná, cizí
- vyvlastněná -
jako svá vlastní špatná
napodobenina
někdo mi vykradl srdce i
všechno ostatní
Přestávám být svou vlastní
oporou
a jiné se v mém bytí
nedostává
nevidím důvod - ničeho.
Jsem tu a přitom nejsem

nemůžu ani do svých
minulých světů
ztrácím sílu přežít
a hlavně důvod, proč bych
to vůbec měla dělat...

Horečka z nebytí

Myslím, že celá uvnitř
vysychám
mám horečku z nebytí
Je mi hrozně zle
cítím se jako v pasti
žít dál nejde a nechat toho
taky ne
Zimnice se střídá s horkostí
neslyšně křičím strachem
z vlastního vnitřního
odumírání
Jako kdyby už vůbec nic
nemělo smysl
Jaké prokletí se na mě
sneslo?
Brzy ze mě zůstane jen
vnější schránka
všechno uvnitř už bude
mrtvé
sežere mě prázdnota
Občas už nemám ani sílu
chtít
Žít...
Moje vnější schránka se
usmívá
chodí do práce
uklízí, nakupuje a předstírá
....předstírá...
a právě to věčné
předstírání mě zabíjí

Bojím se, že jediný způsob
záchrany
je všeho nechat a znova se
narodit
a nebo už radši znova ne...

Společné noci

Noci začínají být delší a
chladnější
pomalu opadáva listí ze
stromů
a ze světa se vytrácejí
zářivé barvy
Jim to však nevadí
jsou spolu
nemyslí na nic
Jen na sebe navzájem
Ve srubu je docela chladno
zapálí si svíčky
rozestaví je po celé
místnosti
vlezou si pod deku
a vyprávějí si příběhy...

*„...Marně ji hledal mezi
tisíci maskami na
maškarním bále
skrývala se někde za
barevnou změtí
zoufale se prodíral
rozjařenými těly v hábitech
byl jediným divákem té
podivné přehlídky
zmizela mu beze stopy a on
věděl
že další noc bez ní už
neunese*

*duši v plamenech
,peklo je život bez tebe,‘
šeptal té nepřítomné
,láska je k ničemu bez
tvého doteku...‘
Sálem se nesl cinkot
sklenek a veselý smích
měl pocit, že zaslechl její
hlas
ale nedokázal určit,
z jakého směru
Snažil se odejít, když si
uvědomil,
kolik času kvůli ní ztratil –
tolik pokrmů netknutých
tolik nápojů
neochutnaných
na rtech vždy jen příchut'
jejích polibků
vzpomínky napjaté jak
struna
,řekni, čím je to vina?‘
zastavil kolemjdoucího
a vyvolal tím jen smích
,nemohu unést další noc –
bez ní...“*

*„To je konec?“ ptá se
a přitáhne blíž rozpálená
kamínka
„Konec,“ přikývne*

Venku začíná hustě pršet
kapky hlasitě bubnují o
střechu

Vymotá se z deky a
stoupne si k oknu
„To je krása,“ prohodí
nadšeně

„Protože tam nemusíš
být,“

zní přízemní odpověď

„Chceš příběh o dešti?“

ptá se

„Povídej,“ žádá, „prosím“

Vleze si zpět pod deku a
začíná:

*„Probudil se za zvuku
prudkého deště
vítr cosi šeptal a on myslel
na ni
jak vždy přispěchal,
když volala jeho jméno
jak spolu psali prstem do
písku
milostné vzkazy
jezdili na kolečkových
bruslích
a váleli se v mladé trávě
v parku
než se smíchem utekli před
hlídačem
který na ně pustil psa*

*ale ten se s nimi
skamarádil...*

*Probudil se za zvuku
proudícího lijáku
který smyl sen o ní
ale nic jiného ji odnést
nedokázalo
protože byla navždy jeho
splněným snem...“*

„Teď zas jednu smutnou,“
říká

a zachumlává se do deky
„Počkej, takhle mi usneš,“
směje se a tahá za
přikrývku

„Neusnu, vyprávěj,“ prosí
a usmívá se

„Teď mě žádná
nenapadá,“ krčí rameny

„Tak já zatím udělám čaj,“
navrhuje a vstává
Když ucítí omamnou vůni
vzpomene si na další
příběh

opatrně položí horký šálek
na kolena
přidrží je rukou
opírá se o stěnu a přivírá
oči:

„To takhle jednou

*seděli dva v jakési tajemné
místnosti
hrála indická nebo čínská
hudba
a bylo tam načervenalé
přítmí
příjemné pro oči
spočivali na měkkých
polštářích
a popíjeli horký kouřící
nápoj s omamnou vůní
bylo to jako v pohádce
magická vůně čajů je zcela
pohlcovala
možná byli v nějakém
klášteře
obsluhoval je mnich
v dlouhém vínovém hábitu
přivolávali jej malým
zvonečkem
a já se to hrozně líbilo...“*

„A jak to bylo dál?“
„A pak jí nezavolal,“ řekla
zamyšleně
„a ona nejdřív nevěděla
jestli o to vůbec stojí
jestli radši nechce být
sama
ale jak nevolal, tak měla
pocit,

že by vlastně zavolat mohl
–
zkrátka hloupost. Vyprávěj
zas něco ty...“